

De verwende verloofde

Van dezelfde auteur:

Lizzy gaat los
Laat mij maar schuiven

PIPPA WRIGHT

DE VERWENDE
VERLOOFDE

the house of books

Oorspronkelijke titel

The Foster Husband

Uitgave

Pan Books, an imprint of Pan Macmillan Ltd, a division of Macmillan Publishers Limited, London

Copyright © 2013 by Pippa Wright

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2014 by The House of Books, Amsterdam

Vertaling

Ellis Post Uiterweer

Omslagontwerp

Studio Marlies Visser

Omslagillustratie

Getty Images

Foto auteur

Roderick Field

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4359 5

ISBN 978 90 443 4360 1 (e-book)

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

www.twitter.com/troisverres

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

The House of Books is een imprint van Dutch Media Books bv

*Voor Pin en Alaine,
Met veel liefs en belegde stokbroodjes.*

Woord van dank

Dank jullie wel, mijn bezoekers in Lyme Regis: Jo Roberts-Miller voor goede raad voor het verhaal, en het samen ansjovis verorberen. Jo Paton Htay en Nic Boddington voor het lezen van zaad-catalogi voor oude dametjes, veel rode wijn en een ouderwetse kater om ons te herinneren aan de slechte oude tijd.

Enorm veel dank aan Lisa McCormack en Nikki Sopp wier werkgerelateerde anekdotes ik onbeschaamd heb gebruikt. En die meer geweldige verhalen over Lagos wisten te vertellen dan ik kon gebruiken. Sorry dat ik hier maar plaats had voor een paar ervan.

Dank jullie wel, Nigel en Susie Cole, want in jullie studio in Lyme Regis kreeg ik het idee voor dit boek, en daar heb ik er ook veel aan gewerkt. En ik ben de Town Mill Bakery en de zeer gemiste Mill Tea and Dining Rooms erg dankbaar voor het me op de been houden.

En uiteindelijk vooral zoals altijd veel dank voor iedereen bij Pan Macmillan en Aitken Alexander.

‘Soms zou ik willen dat we al onze vergissingen konden uitgummen en opnieuw beginnen, vanaf het begin,’ zei ik.
‘En soms denk ik dat er niets is dan onze vergissingen.’

Een eerste liefde in Parijs door Paula McLain

Ik weet dat ze je alles heeft verteld. Ik verwacht niet van je dat je me vergeeft. Ik weet niet eens zeker of ik mezelf wel kan vergeven.

Ik maak geen excuses voor wat ik heb gedaan, maar misschien moest er iets gebeuren opdat we konden ophouden met elkaar ongelukkig maken. Blijkbaar was het dit.

Het spijt me.

I

Aleen een halvegare idioot zou naar Lyme Regis komen om aan het verleden te ontsnappen.

Lyme Regis is het verleden; het is ermee doordrenkt. Hier, meer dan ergens anders, is het onmogelijk te ontkomen aan het gewicht van de verleden tijd. Ik bedoel niet het feit dat ik steeds mensen tegen het lijf loop met wie ik op school heb gezeten, of die bevriend zijn met mijn ouders, hoewel dat wel meespeelt. Ik bedoel dat je geen hoek kunt omslaan of je komt wel een Jane Austen Society tegen die de val van de Cobb naspelt van Louise Musgrove in de armen van kapitein Wentworth, of een groepje schoolkinderen met een rugzakje om dat op weg is naar East Beach, met houweeltjes om fossielen mee uit te graven enthousiast maar niet erg deskundig in de hand.

Natuurlijk is er nergens een plek zonder verleden, maar ik vraag me af of je er elders zo voortdurend aan wordt herinnerd. Lyme toont de vergane eeuwen zoals een tapijtjesverkoper zijn handelswaar uitspreidt, de ene boven op de andere. De Jura, mevrouw? Nee? Het Krijt dan misschien? Of liever iets laters? Laat 18e-eeuws? Begin 19e-eeuws? Postmodern? Laag op laag gefossiliseerde geschiedenis, samengeperst door de millennia heen, vol hulpeloze wezens erin die voor eeuwig ge-

vangenzitten in een moment dat ze niet zelf hebben verkozen.

Ik ben die halvegare idioot. Ik ben dat hulpeloze wezen. En ik had weinig te kiezen.

In elk geval kwam ik hier dus in het najaar, wanneer het zomerseizoen aan het aflopen is. Rond deze tijd is het heel goed mogelijk Bond Street af te lopen zonder terecht te komen in een van de ontelbare wandeltochtjes – die voor ruim de helft door mijn ouders worden georganiseerd – en ik heb nog geen bus zien worstelen met de lastige bocht bij het museum. Maar de winkels zetten nog hoopvol borden buiten waarop ze adverteren met uitgebreide tea's en andere onontbeerlijke aankopen voor toeristen, zoals toffee, ovenhandschoenen van Cath Kidston, en presse-papiers met een trilobiet erin. Alsof er tegenwoordig een grote behoefte aan presse-papiers bestaat... Maar goed, vanochtend heb ik over de Cobb gewandeld met mijn haar fladderend in de wind, terwijl ik me afvroeg of ik er een beetje tragisch en intrigerend uitzag op de manier van de *French Lieutenant's Woman*, zonder mijn sombere dagdromen verstoord te zien worden door honderden dagjesmensen. Hoewel, om heel eerlijk te zijn, is het best moeilijk om de uitstraling van een hartbrekend mysterie vast te houden wanneer je zoals ik wordt vergezeld door een opgewonden puppy die aan de riem trekt omdat ze op jacht naar meeuwen zich van de muur wil storten.

En toch is mijn hart gebroken; ik hoef niet te doen alsof. Daarom ben ik hier. Zelfs als ik had gedacht aan het verleden te kunnen ontkomen, zou ik hebben moeten weten dat het hier onmogelijk is. Het kan niet in Lyme Regis, het kan nergens. Je kunt niet voor jezelf vluchten.

Toen Minnie voldoende uitgeput was, sleurde ik haar weg bij de meeuwen en naar de Town Mill Bakery om samen te genieten van een warme met boter bereide croissant terwijl de serveersters net doen of ze het niet zien. Er staat wel dat honden binnen niet zijn toegestaan, maar we doen allemaal of we dat niet weten, en

er is niemand om zijn of haar beklag te doen, afgezien van twee wat oudere dames die aan de schragentafel achter me zitten.

Net wanneer Minnie de laatste kruimels van mijn vingers likt, hoor ik de vrouwen overgaan op het zachte gefluister waarmee ze verklikken dat ze gaan roddelen. Natuurlijk leun ik een beetje naar achteren om hen af te luisteren. Wie doet dat nou niet? Ik ben dol op afgeluisterde gesprekken, en op de een of andere manier zijn die nog spannender als je de betrokkenen niet kent. Ik heb uren doorgebracht met het luisteren naar de drama's in het leven van de bezoekers van cafés in Belsize Park, want dan voel ik me beter over de mijne. Als ik het woord 'gescheiden' hoor, spits ik mijn oren. Het roept van alles op. Het doet me denken aan Elizabeth Taylor die met viooltjesblauwe ogen en een tulbandhoed op haar tranen om Richard Burton droogt met een met diamanten afgezoomd zakdoekje.

Ik word geholpen door het feit dat ze allebei voldoende hardhorend zijn om niet te beseffen hoe hard ze eigenlijk fluisteren.

'Blijkbaar,' fluistert de vrouw die het verst van me af zit, en in het hele cafégedeelte is ze te horen. 'Blijkbaar zocht haar man vertier buiten de deur.'

Ha, hebbes.

'Née.' De andere vrouw klinkt geschokt. 'Maar ze is een schat, en haar dochters zijn beeldschoon. Ze lijken uiteraard op hun moeder. En hij zag er altijd uit als een goede jongen. Waarom zou hij zoiets doen?'

'Nou, je weet hoe het er in Londen aan toe gaat,' zegt degene die de roddel doorgeeft. Ineens klinkt haar stem gesmoord, en hoewel ik haar niet kan zien, kan ik me voorstellen dat ze haar lippen even op elkaar heeft geklemd.

Interessant. Ik vraag me af over wie ze het zouden kunnen hebben. Ik heb het stof van Lyme zo goed afgeschud toen ik zelf naar Londen vertrok dat ik geen idee heb wie mij misschien zou kunnen hebben gevolgd.

‘En in dat wereldje ook nog,’ zegt de metgezel. ‘Allemaal beroemdheden en feesten, en...’ Iets zachter, alsof ze het niet durft uit te spreken: ‘Drugs. Dat zou me niets verbazen.’

‘O, vast en zeker,’ zegt de roddelaar met gezag. Nu ben ik pas echt geïntrigeerd. Het klinkt alsof het gaat over iemand die ik zou kunnen kennen. Niet dat ik aan de drugs ben, of een beroemdheid – verre van dat – maar mijn werk bestond vooral uit beroemdheden, feesten en drugs. Zo gaat dat in de muziekwereld.

‘Nou, ik heb dus gehoord dat ze plotsklaps haar biezen heeft gepakt. Ze liet alles, haar werk en haar huwelijk, zomaar achter om in Barbara’s oude bungalow te trekken, met niks anders bij zich dan een koffer en een hond.’

Ik kijk naar Minnie, die onder de tafel ligt.

‘Ik dacht dat ze die bungalow na haar dood hadden verkocht?’

‘Dat hebben ze geprobeerd, maar er kwamen geen kopers. Het is een echte rottijd om huizen te verkopen. Kredietcrisis, weet je wel? Ik vermoed dat ze daar nu blij om is, want waar anders had ze heen kunnen gaan?’

‘Verschrikkelijk, hoor,’ zegt de ander. ‘Om met niks achter te blijven.’

Ik voel de croissant in mijn keel steken als een harde, bewegingloze klont, alsof mijn binnenste ineens niet meer werkt of zo. Weer kijk ik naar Minnie. Je bent niet niks, denk ik, wij zijn niet niks; luister maar niet naar ze. Ik probeer te slikken, maar mijn keel is zeker versteend.

‘Ongelooflijk verdrietig,’ is haar vriendin het met haar eens. ‘Sandy en David zeggen dat ze flink overstuur is. Kennelijk belt hij haar dag en nacht, maar ze neemt niet op en belt niet terug.’

Uiteraard bel ik hem niet terug. Ik heb hem niet meer gesproken na dat briefje. Wat valt er nog te zeggen? Wat hij me ook te vertellen heeft, ik wil het niet horen. Hoe kan erover praten er verbetering in brengen? Het is voorbij. De enige manier waarop ik mezelf in de hand kan houden, is de jaloezieën gesloten hou-

den. Onbereikbaar zijn. Als ik hem binnenlaat, al is het maar een beetje, dan weet ik dat we weer zijn waar we waren. En dat zou ik niet kunnen verdragen. Niet nog een keer.

‘Het is niet verwonderlijk dat ze hem niet wil spreken,’ zegt de ander. ‘Dergelijk gedrag hoeft niemand te tolereren. Walgelijk! Neemt niemand een huwelijk tegenwoordig meer serieus?’

Misschien moet ik overgeven. Ik moet hier weg. Ik draai me om op het houten bankje en bereid me voor mijn benen eroverheen te zwaaien.

Er klinkt ‘Sst’ zodra ze me zien.

Wanneer ik opsta, duiken de twee vrouwen met het hoofd omlaag in hun jassen, net schildpadden, alsof ik een baguette ga halen bij de broodjesafdeling en hen daarmee woest op hun kop ga slaan. Maar dat doe ik niet. Ik ben niet woedend, alleen maar met stomheid geslagen. Ik dacht dat ik hier in Dorset ver weg zou zijn van alles, weg van mijn leven in Londen, maar niet dus. In elk geval is het een gerechte straf voor het afluisteren van hun gesprek. Was ik zelf niet geïntregeerd totdat ik besepte dat ze het over mij hadden?

Bovendien ben ik erg van slag en verdrietig. Het is ook ongelooflijk treurig. Maar zij kennen het hele verhaal niet. Ze hebben het helemaal mis. Ik ben niet met niks weggegaan. Wat ik heb achtergelaten, dat was niks. En dat is nou net het probleem.

2

Blijkbaar is het best makkelijk om een punt achter een huwelijk te zetten wanneer je op het punt bent gekomen dat je weet dat er geen terugkeer meer mogelijk is. Ik las het briefje op de keukentafel zo vaak door tot het tot me doordrong dat ik het uit mijn hoofd kende, als een gedicht dat je voor school moet leren. Ik vermoedde dat ik het over een jaar of tien nog woordelijk zou kunnen opdreunen. Ik schakelde mijn mobieltje uit en legde het op mijn laptop, zo gesloten als een oester om Matt te laten weten dat hij geen contact met me kon opnemen. En bovenop legde ik mijn trouwring. En vervolgens ging ik weg.

In de maanden voorafgaand aan mijn vertrek had ik veel gefantaseerd over uit elkaar gaan. Ik was er net zo door geobseedeerd als ik vroeger hartstochtelijk onze bruiloft had geregeld. Precies zoals ik nog geen twee jaar geleden had gedacht dat de keuze van bloemen – vol glamour, exotisch, duur, van verre ingevlogen – op de bruiloft aantoonde wie we waren en hoe ons huwelijk er zou uitzien, dacht ik nu dat de manier van uit elkaar gaan een gigantisch statement zou zijn dat alles opsomde wat er tussen ons mis was gegaan. Ik stelde me stormachtige ruzies voor, over wat van wie was, belachelijk hoge eisen. Per slot van

rekening waren Matt en ik altijd al erg goed in ruziën. Ik had verwacht dat ik hem de deur uit zou zetten, want het lag aan zijn onredelijke gedrag dat we op dit punt waren aangeland, en dat ik me in huis zou barricaderen en zijn spullen uit het raam mikken. Ik koesterde duistere gedachten aan het kapot knippen van zijn pakken, zijn stomme cricketmemorabilia in de fik steken en ons gezamenlijk spaartegoed opnemen. Met de hulp van een briljant advocaat – hoe ik die moest betalen, wist ik nog niet goed, want ik had al bijna een jaar geen werk meer, maar dat kwam vast wel goed – zou ik Matts laatste cent uit hem wringen. Had ik niet alles voor hem opgegeven? Hij stond bij me in het krijt. En als hij emotioneel niet wilde boeten, moest hij dat dan maar financieel doen.

Wat ik wil zeggen, is dat ik in mijn kokende fantasie dacht dat de ruzies die tot het einde van ons huwelijk zouden leiden, groter en dramatischer zouden worden totdat ze culmineerden in een enorm grote ruzie die alles beëindigde. Wat ik niet had verwacht, was dat de ruzies slappe ruzies werden. Alsof we geen van beiden energie wilden verspillen die we misschien nodig zouden hebben om aan elkaar te ontkomen.

Tegen de tijd dat ik vertrok, voelde ik niets dan leegte. Ik wist dat het verdriet later zou komen, maar op het moment dat ik het briefje las voelde het meer als een dankbare erkenning: hier was dan eindelijk een manier om eruit te stappen. Het was een vangnet dat plotseling verschijnt wanneer iemand niet uit een brandend huis kan. En, net zoals bij iemand die uit het brandende huis springt, kwam het niet bij me op iets mee te nemen. Alles was immers besmet. Alles was doortrokken met de bittere wrok van de laatste paar maanden.

Ik nam wel wat kleren mee. Dat was om een punt maken, en omdat ik niet wegens naaktloperij wilde worden opgepakt. Er zou toch al genoeg over me worden gepraat zonder dat ik voor onzedig gedrag werd gearresteerd. Maar wat ik aanhad, kon me

weinig meer schelen. Mijn werkkleding hing al maanden onaan-geraakt in de kast, en daar bleef het.

Minnie nam ik uiteraard mee. Ik wist dat Matt daardoor van slag zou raken. Soms dacht ik dat hij me een puppy had gegeven om er zeker van te zijn enthousiast te worden begroet wanneer hij na het werk thuiskwam. Mij lukte het althans niet vaak meer. Ik kon Minnie niet achterlaten. Trouwens, hij was toch bijna nooit thuis, dus wie moest voor haar zorgen wanneer hij op zijn werk was? En ook al was hij niet aldoor weg, dan zou ze het toch eenzaam hebben gevonden, helemaal alleen thuis, de hele dag. Daar wist ik alles van.

Misschien dat als ik beter had nagedacht over waar ik naartoe vluchtte in plaats van aan waar ik voor weg vluchtte, ik meer zou hebben meegenomen. Misschien zou ik dan niet met niks zijn weggegaan; ik had er niet eens ruzie om gemaakt.

‘Pardon, ben je wel in orde?’ hoor ik een stem. Het dringt tot me door dat ik met mijn voorhoofd tegen de buitenmuur van de bakkerij geleund sta, alsof ik mijn hoofd door het hout wil persen. Ik ben nog slechts een meter of zo van de winkel deur vandaan. Aan mijn voeten jankt Minnie, in de war door mijn onbeweeglijkheid. Ik heb geen idee hoelang ik hier al sta.

‘Dank je, er is niets aan de hand,’ zeg ik terwijl ik rechtop ga staan en het haar uit mijn gezicht strijk. ‘Ik voelde me alleen een beetje flauw.’

‘En nu gaat het weer?’ vraagt de vrouw bezorgd. Het valt me op dat ze een schort om haar heupen heeft, en opeens herken ik haar als de vrouw die in het cafégedeelte van de bakkerij de koffie heeft geserveerd. Ik schaam me dood omdat ze me nu zo ziet.

‘Ja, hoor, het gaat prima,’ zeg ik. Ik kan op dit moment geen medeleven gebruiken, vooral niet van onbekenden. Het maakt alles erger, alsof mijn problemen op mijn gezicht te lezen zijn, zelfs voor iemand die ik nauwelijks ken. Ik haal mijn zonnebril uit mijn jaszak en zet hem op. Ik vrees dat ik in huilen ga uitbar-

sten, en ik zou het niet kunnen verdragen als ze getuige van mijn ineenstorting zou zijn.

‘Wat een schattig labradoodeltje heb je,’ zegt ze. Ik waardeer haar poging om van onderwerp te veranderen, maar ik had liever gehad dat ze me met rust liet. De geverfde houten planken van de bakkerijmuur waren koud en hard tegen mijn voorhoofd geweest. En op de een of andere manier vertroostend. Ik had er nog best een poosje tegenaan willen leunen.

‘Ze is een Ierse waterspaniël,’ zeg ik automatisch. Ik weet niet waarom ik vind dat ik iedereen altijd moet corrigeren. Minnie maakt het niets uit wat voor ras anderen denken dat ze is. Matt zou zeggen dat het komt omdat ik altijd gelijk wil hebben. Misschien is dat ook wel zo.

‘Wat een schatje,’ zegt de vrouw, en ze bukt om haar te aaien. Minnie is blij met al die aandacht en gaat op haar rug liggen om haar dikke, ronde buikje te laten doen. ‘Hoe oud is ze?’

‘Vijf maanden,’ antwoord ik. Voordat de vrouw haar mond opent weet ik wat ze gaat zeggen: hoe heet ze? Wat heeft ze een grote pootjes! Wordt ze nog groter?

In Londen waren er dagen dat ik dat gesprek vijf of zes keer zou voeren. En daar was ik blij om, want meer zou ik de hele dag niet zeggen, totdat Matt thuiskwam. En wanneer hij niet thuiskwam? Nou, dan sprak ik gewoon met Minnie. Arme hond. Soms vroeg ik me af of ze achter die enthousiaste hondengrijs dacht: houdt ze nou nooit eens haar mond?

Deze vrouw echter was lekker op dreef.

‘Ben jij niet het zusje van Prue?’ vraagt ze als ze opkijkt.

‘Ja, ik ben Kate,’ geef ik een beetje hautain toe. Prue is acht jaar jonger dan ik. Ik denk liever aan haar als mijn zusje in plaats van aan mij als het hare. Misschien dat het weinig verschil maakt, maar zoiets kan heel belangrijk zijn tussen broertjes en zusjes.

‘Dat dacht ik al,’ zegt de vrouw met een lach. ‘Je lijkt heel erg

veel op haar. O, trouwens, ik ben Cathy. Een vriendin van je moeder. Je lijkt ook heel erg op haar.'

Merkwaardig dat in Londen iedereen mijn ongebruikelijk witblonde haar het belangrijkste aan me vindt. Mijn haar komt tot halverwege mijn rug en is onbekend met haarverf. Dat is het enige waardoor ik eruit spring in een menigte, wat best handig is als je klein van stuk bent. Maar hier laat het iedereen zien dat ik een van de meisjes Bailey ben. Er valt niet aan te ontkomen, ik zou net zo goed een badge op mijn borst kunnen dragen met daarop mijn naam, leeftijd en familiegeschiedenis.

Als tiener heb ik nooit voet gezet in een pub zonder dat ik werd herkend als Sandy's minderjarige dochter en op straat werd gezet. En ook al kan ik legaal drinken sinds ik ben teruggekomen, toch kan dat niet zonder commentaar op de familie waaruit ik stam.

'O, ja, natuurlijk,' zeg ik. 'Leuk je te zien, Cathy.'

Ze houdt op met Minnie aaien, komt overeind en zet haar handen op haar heupen, alsof ze me taxeert. 'Sandy zegt dat je nauwelijks naar Lyme komt. Ben je hier met vakantie?'

'Zoiets,' antwoord ik stijfjes. Het spijt me dat ze de hint niet oppakt en me met rust laat. Heeft echt iedereen in Lyme interesse in mijn privéleven? 'Even eruit, je weet hoe dat gaat.'

Plotseling verdwijnt de lach van haar gezicht. Kennelijk is haar te binnen geschoten waarom ik hier terug ben. Weet iedereen het dan? Hebben ze er een bericht over geplaatst in de *Bridport and Lyme Regis News*, de plaatselijke krant? *Kate Martell-Bailey, de jonge vrouw die is ontsnapt en een leven vol glamour heeft geleid in het wilde Londen, is beschaamd terug geslopen naar Lyme; haar huwelijk is naar de knoppen, en aan haar carrière is bruut een einde gekomen.*

'Nou, ik ga maar eens verder,' zegt Cathy, en ze kijkt gehaast op haar horloge. Dan probeert ze nog een stralende glimlach op haar gezicht te toveren, alsof dat alles goed kan maken. 'Ik wou alleen maar even weten of er niets met je was.'

Ik lach beleefd terug. Dat kan ik goed. De schone schijn op-
houden dat alles oké is.

‘Nog bedankt,’ zeg ik.

‘Doe de groeten aan je moeder en Prue,’ roept ze als ze zich
heeft omgedraaid en teruggaat de bakkerij in, waar ik hoop dat
ze gloeiendhete thee morst over de twee oude roddelaars die ach-
ter me zaten.

‘Hm-hm,’ hou ik me op de vlakte, ook al is ze te ver weg om
het nog te kunnen horen.

Als ik de groeten zou overbrengen aan Prue, zou ik haar moe-
ten spreken, en dat kan ik niet zonder meteen ruzie met haar te
krijgen. Ik vraag me af of ik zo kwaad ben dat ik meteen in de
verdediging ga en geen enkel gesprek kan voeren zonder dat het
uitloopt op een ruzie. Maar zo is het altijd tussen Prue en mij ge-
gaan. Ik had niet moeten verwachten dat het nu anders zou zijn,
ook al zijn er vijftien jaar voorbijgegaan sinds we samen thuis
woonden.

Dit is Lyme. De enige veranderingen hier gaan met geologische
vaart, onzichtbaar voor het menselijke oog. Alles is zoals het al-
tijd was, en voor mij is dat een probleem.